

A NYELVTUDOMÁNY ÉS A MAGYAR ŐSTÖRTÉNET (II/11.)

Csihák György (Zürich):

Népnevekről

Úgy gondolom, hogy minden nép joga, hogy megnevezze önmagát és a többi általa ismert népet. Nem változtat ezen a meggyőződésen az sem, hogy a történelemben gyakori jelenség, hogy népek más népek valami megszegyenítő nevet adnak, és fordítva: némely nép sértve érzi magát valamely más nép által nekik adott népnév miatt. Nem hozok egyikre sem példát, hiszen mindenki tud valamennyire eleget. Ha én itt emlegetem valamelyik gúnynevet, már az is megbánthat valakit – amit biztosan szeretnék elkerülni. Ezért is írom ezt a dolgozatot is. Mit tudok én a népnevekről?

Ez a gondolatsor természetesen több oldalról kezdhető és folytatható. Amit itt követek az önkényes, s mint ilyen, többfelé forgatható. Kezdem saját népem nevével.

MAGYAR

Népnevünk tárgyában eddig több magyarázkodást megismertem, de egyik sem bizonyít. Van elképzelésük a finnugor nyelvészeknek arról, hogy hogyan képződött a „magyar” szó – de nem tudják megmondani, hogy hol és mikor? Hallottam, olvastam elképzelését több embernek, egyik sem meggyőző – főleg pedig senki nem tudja, hogy mióta, és még inkább: hogy miért - nevezük magunkat magyarnak? Mondta valaki, hogy Ázsiában több rokonnép országunkat Magyarisztán-nak mondja – de ez a valaki nem tudja megmondani, hogy mióta? Felteszem azóta, amióta mi nevezük országunkat magyar-nak. Az európai országok nyelvén országunk és népünk neve: HUN (Hungary, Ungarn, Hongrie, ungherese, ungeresk stb.). Az újabb nyelvű szlávoknál előfordul a magyar-magyarszkij szóváltozat és a venger – ami viszont szintén ungar-hungár.

A magyarok sokat hivatkoznak írott görög forrásokra. Nem tudom mennyire ismert, hogy azok a bizonyos görög források, igazából bizánci források. Bizáncban pedig nem görögül beszéltek, hanem részint latinul, részint pedig az akkori

görögül – ami nem azonos a mai görög nyelvvel. A bizánci görögöt tanulni kell ahhoz, hogy az akkori írásokat jól lehessen fordítani. Mivel a bizánci görög sok évszázadot jelent, ezért azt is alaposan tudni kell, hogy azt a bizonyos leírt szót akkor hogyan mondták és valójában mit jelentett – akkor. Vegyük hozzá, hogy az úgynevezett bizánci források többnyire hallomásra épültek: valaki, valamilyen nyelven mondott nekik, mondjuk egy népvetet. A hallott szó többsége akkori görög és nem latin betűvel van írva. Ezek után lehet megkísérelni az adott szöveg mai magyarba való átültetését.

A görögök is ismerhették a magyar népvetet, de az akkori görögben a szó elejei mássalhangzót nem ejtették – és így lett az ő ajkukon Hellász-ból – Ellász. És ennek megfelelően hungár-ból ungar. Ez utóbb átment a többi európai nyelvbe, elsőként a latinba, hiszen a rómaiak a görögöket ugyan csatákban legyőzték, de kultúrájukat nagyban átvették. Az újabb kutatási eredmények ismeretében a korábbi magyarra történt fordítást pedig rendre ellenőrizni kell – kellene. Például annak még senki bizonyítékát nem adta, hogy Anonymus írt volna *Gesta Hungarorum* című munkát. Csak ráírják könyvére. A mű igazi címe: *Gesta Hungarum*. Aki nem hiszi, járjon utána. Ez viszont a magyarba való átültetésnél további bonyodalom, amit a szakember nem szeret.

Mit lehet tudni az igazságról? Eleget. A Kr. utáni 15. században Szephanoszról Istvánra átkeresztelt igen derék magyar királyunk parancsára alakult az udvari kamara, vagy kancellária. Történelemtudományunk nagyobb dicsőségére – nem tudni mikor. Ugyancsak az ő – igen bölcs – parancsára a kamara nyelve, az akkor már régen kihalt latin nyelv lett. Így minden lényeges irat Magyarországon ettől kezdve latinul íródott 1844-ig, amikor ezt a szokást törvénnyel eltöröltük. A *Corpus Juris Hungarici* – a Magyar Törvénytár – így latinul íródott. Szephanosz első dekrétumával kezdődik – aminek dátuma, a fentiek szerint – szintén ismeretlen, de úgy 1008-ra teszik. Ebben található történelmi alkotmányunk, s minden idetartozó dolog latinul értendő. Ebben a szövegben nincs egyetlen olyan szó se, amit akár a legnyakatekertebb nyelvészeti trükkel lehetne esetleg magyarnak elemezni. De nincs magyar, az írott történelmi emlékeinkben sem – noha belefördítják a kiadók, a fordítók, a lektorok. De még más népek írott történelmi emlékeiben sincs magyar.

Árpád népének honfoglalása korából való a Szent Gállen apátsági kolostorban írott, korabeli forrás. A könyvtár igazgatója ezen iratok nemzetközileg elismert legjelentősebb szakembere. Levelében közli, hogy ha azt gondolják, hogy a forrásokban eleinkről van szó, akkor milyen népveteket talál és mennyiszer? Leír egy sor nevet, mint *agareni*, *ungar*, *hungar*, *venger* stb., de ott sincs magyar. Megírja melyik hányszor fordul elő. A különféle egyéb és korabeli iratokban vagyunk *hunok*, *szkíták*, *turkok*, előfordul az *avar* is – de sehol egy magyar. Hol vagy árva magyar?

A válasz történelmi alkotmányunkban található. Bővebb kifejtésétől most eltekintek, megtalálható több írásomban, most csak röviden az idetartozó lényeg.

Latinul, mondjuk 1008-tól 1844-ig, ha teljesen kiírták, akkor a magyar király: rex hungarorum. Államunkat jelképező koronánk neve: Sacra Regni Hungarici Corona. A hungar-orum és a hungar-ici két szó latin végződése –orum és -ici. Ha elhagyjuk, mindkét esetben marad a hun-gar. Itt van a két kulcsszó népnevünkhöz. Nézzük. Csak a –gar szót, mert a hun egy egész új fejezetet igényel. A –gar azért is fontos – mert tapasztalatom szerint, igen fontos a népnevek esetében. Megtalálható Labat szumér lekszikonjában mint szumér szó – kétszer is, kétféle ékírásos formában (333. és 376. sz. jel). Az egyik esetben jelent valami lánc-félét, a másik esetben valami vízvédő töltést, ami körülölelő, körülfogó. Tehát esetünkben jelenthet népet és országot. Amint mindmáig tapasztalhatjuk, hiszen itt van a hungár, a bulgár, de a Kashgár és a Dzsungár is. Kézenfekvő, hogy egyik sem lehet latin eredetű.

HUN

Sokak képzelőerejét izgató szó. Mi maradjunk a tényeknél. Nem kétséges: történelmi alkotmányunkban hunok vagyunk. A magyar királyok jó négyszáz éven keresztül – csak tudták, hogy kicsodák. Igenám, csak hogy ugyanebben az iratban áll az is, hogy Szkítiából jöttünk, tehát szkíták, régiesen szittyák is vagyunk. A székelyekről még az is áll ugyanott, hogy régi nevükön hunok. A szkítákról azt tanuljuk, hogy iráni nép, legalábbis nyelvük iráni – ami elveszett. Ezzel szemben, Rawlinson és Lenormant – az emberiség legjelentősebb nyelvkatatói közül ketten is - állítják, hogy az évszázadokig elveszettnek hirdetett szumér nyelv, amit ma a világ minden rendesebb egyetemén tanítanak, nem más, mint a szkíták nyelve. A szumér az egyik Folyamköz népe és nyelve. László Gyula szerint, a középkori magyar királyi udvar műveltsége nem más, mint a két Folyamköz kultúrájának a folytatása (László: Számadás népünkről. Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó, 1986. 103. old.). Magyarázatul: a másik Folyamköz a Turáni-medence – ahonnan a turáni népek, így a mi népanyagunk nagy része is – származik.

A bolgárok, királylistájukat Atiláig vezetik vissza (mint a mi Árpádunk családja is), miáltal önmagukat is hunnak tartják. Eredeti nyelvük ragozó volt – mint a többi hun népé is, akár a szumér, a régi egyiptomi és többek közt a magyar is. Egyesületünk egyik tagja néhány évtizede felkereste a Himalája oldalán a makarok királyát, aki igen megörült magyar látogatójának mondván, hogy együtt voltunk a hun birodalomban, tehát rokonok is vagyunk. Az ma már közismert, hogy a főleg Eurázsia területén élő lovasműveltségű népek utódai, mind hirdetik, hogy elődeik a hunok, hogy együtt voltak a hun birodalomban. Amikor Lázár János magyar miniszterelnök Japánban járt, a császár, aki igen nagy tudású ember volt, bőven érdeklődött afelől, hogy a magyarok mit tudnak arról, hogy mindkét nép elődei a Bajkál-tó környékén éltek. A japánok korai története a KO-DZSI-KI ezt így írja, magyar fordításban is (egyesületem tagja, Kazár Lajos

munkája). A japánok kezdték a génkutatási eredmények felhasználását az emberi történelem kutatásában – ez a kutatás is mutatott ilyen eredményt – akkoriban. Lázárék ilyenekről akkor nem tudtak.

Azóta a génkutatás és eredményei felhasználása a történelemtudományban óriásiakat lépett előre. Ma már tudomány, hogy a legrégebb európai gén délkelet irányból jött, 40-35 ezer éve. Legnagyobb arányban a mai magyar népességben található, 60 %-ban, és kisebb arányban a környékünkön, de távolabb nyugat felé alig fordul elő. Ezzel szemben hamarosan átment Ázsiába és onnan Amerikába. Ezért azt sem kell tudománytalannak gondolni, amit sokan, más adatok alapján feltételeztek, hogy ezek között a népek között is van genetikai kapcsolat. Így persze egyesületünk tagja, Henkey Gyula népfelmérési eredménye is újabb megvilágításba került. A tudatosan kiválasztott, több mint negyvenezer magyar ember felmérése alapján megállapította, hogy a magyar emberek 54,9 %-a a törökös típusokba sorolható. Henkey már nem élt, amikor a genetikusok ezt megállapították. Itt jegyezzük meg, hogy a genetikusok azt is megállapították, hogy a nyelvészek által finnugornak nevezett népekhez a magyar népnek genetikailag semmi köze. Ettől még lehetek valaha egy birodalomban. Itt kezdődik egy másik dolog.

A HUN ugyanis egy birodalmi név. Eddig még senki nem bizonyította, hogy lett volna valaha egy nép, amelyik önmagát csak HUN-nak nevezte. Pontosabban: sok nép nevezte magát hunnak – miközben volt saját népeve is. Ezért van az, hogy hiába keresik a hunok őshazáját, nyelvét – mert az tényleg nincs és nem is volt. Ezzel szemben, a bármikori hun birodalom minden népének lehetett olyan nyelve, ami nagyon hasonlatos lehetett. Talán egyik-másiknak volt valami őshazája is. Ez olyan, mint a mai német nyelv. Mind német, de a déli bajor alig ért egy-egy szót az északi brémai beszédéből. Ez egy magyar számára szinte érthetetlen, mert a Kárpát-medence és környékén élő magyarok nyelvében nem lehet kimutatni semmi lényeges elkülönülést. Nem így a mai franciában, olaszban, angolban – és még sorolhatnám. Shakespeare (1564-1616) nyelvét a mai angol számára lefordítják. G. B. Shaw híres színdarabjában – amit persze szatírának írt! – Indiából jön egy úr Londonba, mert hallotta, hogy ott van egy angol, aki pont úgy beszél az angolt, mint ő. Ketten tanítják aztán a londoni Elizát angolra – akinek az angolját meg ők ketten nem értik.

A hun igen régi szó. Fordítják sokféleképpen, lehet, hogy annyit tesz, mint „A Nap Fia”, aminek köze lehet egy igen ősi valláshoz. Rengeteg nép nevezte magát a nap fiának. A legrégebb egyiptomi épületnek a neve ma Szfinksz – ami görög és titokzatosat jelent – tehát nem lehet a valódi neve. A helyi arabok szerint a neve Hunapa, hosszú szakállát Londonban őrzik. Szima Csien a kínai történetírás atyja Kr. előtt 100 körül - szerint az első kínai császárok hunok voltak. Az egyik császár agyagseregét napjainkban tárják fel. Henkey szerint a katonák 80,4 %-a turanid típusú, tehát több mint a mai magyar népességben, és ezen belül a nagy-magyar-alföldi típus 34.8 %. Valamennyi dús szőrzetű, hatalmas ba-

jusszal, esetleg oldalszakállal. Nincs ebben semmi csodálni való, hiszen a mai kínai főváros alapítói a tatárok, akik szintén Atilát tartják legnagyobb királyuknak. A kínai birodalom minden nagyobb helytartója ujgur volt – feltalálói a papírnak, a táblás nyomtatásnak, a puskapornak, az iránytűnek – szintén hun birodalombeli rokonaink. Szerintük. A mongol birodalom diplomáciai nyelve hosszú időn keresztül az ujgur volt.

Kínában nagyobb szabású embertani felmérés a múlt század harmincas éveiben volt – először, és azóta utoljára. Akkori kijelentésük szerint a legrégebb kínai a Sárga-folyó nagy kanyarjából, Ordosz-pusztáról származik – és kb. harmincötezer éves, erősen szőrös. Mint a fent említett agyagkatonák. A dél-kínainak, ha két szál szőr lóg az álláról – akkor szakállas. Tehát: ez az északi „kínai”, aki hun, annyi idős, mint a legrégebb európai gén kárpát-medencei hordozója.

Hunokról a legtöbb írásos emlék a kínai iratokban található. A kínaiak őket is mindenféle gúnynévvel illették, de ha valamely hun uralkodót idézik, akkor többnyire pontosak. Szívesen idézek egy hun kánt Kr.e. 200-tájáról, aki ezt írta egy kínai császárnak: „Meghódítottam minden íjlesztő népet az Úráltól Kóreáig és ezek most mind hunok.” Nyilvánvaló: sem nem egynyelvű, sem nem rokon, sőt vérszerinti rokon népek – de mind hun! Volt ott egy hun nevű nép is? – ki tudja. A 12. századból fennmaradt írás szerint a tatárok is megparancsolták minden meghódított népnek, hogy magát tatárnak nevezze. De máig van nép, amely magát tatárnak nevezi. Igen szép emberek, kinézetre erősen hasonlítanak a magyarokhoz. Mind ott voltak a hun birodalomban. De: melyikben? Mikor? A mai Kínában is csak kínaiak vannak. Ez tehát lovasműveltségbeli szokás. A mai Romániában sincsenek magyarok, csak magyarul beszélő románok...

Hitler tudatosan ragaszkodott a német nép szkíta őseihez. Minden nagyobb felvonuláson ott lovagoltak a hegyes süvegű szkíták, hosszú lándzsával. Egyesületem egy tagja, bejárta Németország hun emlékeit és egy kis könyvecskében beszámolt útjáról. Németország tele van hun településekkel, hun műemlékekkel, falakkal, dombokkal. A múzeumok rengeteg ősgermán leletet mutatnak – ezek között igen sok lehet hun is. A gótok – ugyanis – sokáig együtt éltek a hunokkal az Azovi-tenger térségében – és eltanulták a hunoktól az írást – ez lett a runa – és még sok mindent. Használtak díszítő elemeket, amelyeket sokan hunnak mondanak. A catalaunumi csatában is együtt harcoltak Atila népével, akik ugye hunok. De csak a keleti gótok – az osztrogótok. A nyugati gótok, a vizigótok Aetiusszal tartottak.

Jegyezzük meg, hogy nincs bizánci nép, csak bizánci állam, amint római nép sincs, csak birodalom. Mindkettőben a népek tömegei keringtek és sodródtak - az évszázadok során. Persze mind bizánci, illetve római...

SZKÍTA

Amíg a hunokról van írás, hogy önmagukat – talán birodalmukat? – hun-nak nevezték, addig azt még senki nem tudta megmutatni, hogy a szkíták önmagukat, vagy akár birodalmukat – mint a hunok! – nevezték volna szkítának. A szküt- egy görög szógyök és számos görög szóban megtalálható: van ilyen fegyver, hajviselet és még több minden. A görögök a tőlük északra élő lovasműveltségű népeket nevezték szkítának. Mint a kínaiak ugyanezen népeket nevezték hunnak. Tehát a hun és a szkíta a lovasműveltségű népek birodalmi neve, a birodalom jó harmincezer éves és terjedt a mai Dániától a mai Japánig. Priszkosz rétor feljegyezte Atila címeit és szerepel közte Dánia királya. A hun inkább kínai, a szkíta inkább görög - forrás. Több görög tudós volt, akiről feljegyezték már életében, hogy „a szkíta”. A rómaiak találkoztak mindkét névvel és mindazon népekkel, amelyek idetartoznak.

Valaki küldött nekem egy mostani iráni történelemkönyvet. Abban áll, hogy Iránban is voltak igen régi népek, a többi mind északról jött – és felsorolják: kimmerek, szkíták, pártusok, médek, perzsák. Irán felett északra a Turáni-alföld, vagyis a Folyamköz van, a Szirdarja és az Amudarja, régi nevén az Oxus és a Jaxartes folyóval. Itt jegyezzük meg, hogy a mai Irán lakói nem arabok.

Így érthető, hogy mi magyarok vagyunk hunok is meg szkíták is. Aszerint, hogy kit olvasunk. Kijöttünk Szkítiából – de azt senki nem találja, legfeljebb egyik folyóját (Togora, vagy Ottogorra), de azon már összevesznek a kutatók, hogy hol folyt az a nevezetes folyó? Mert abba már Györffy György is belekavarodott, hogy nem találta a magyart. Mert van itt hun, szkíta, avar, kabar, kun, besenyő, szarmata, székely, herény, csécsény, jász, palóc stb. Itt van a görög császár honfoglaló hét vezére és a megtalált 108 nemzetség. Van itt továbbá szláv, német, román, cigány, zsidó, szerb, sokác, bunyevác és az ég tudja még hányféle nép, de hol a magyar? Ki az a magyar? Talán ez is csak egy birodalom neve?

Itt merül fel a gondolat, hogy akkor kik azok a kelták? Mert léteztek, az biztos, ugyanis a rómaiak évszázadokon át harcoltak ellenük. A Brit-szigetek néhány népe őseinek tartja őket. Két népnek van Európában honfoglalás története: az írnek (kelták!) meg a magyarnak. A kelta – lovasműveltségű nép. Akkor a görögök miért nem nevezték őket mégis keltának és gal-nak? Sőt: a rómaiak is. Csak azért, mert görög átvétel? Lovas nép a kelta is, és a Kaukázusból származik. A kérdésre a választ még nem tudom. De van itt egy másik nép is, amelyik a keltával, mondjuk keveredett – és ez a germán. Kik ezek?

GERMAN

A german nagy nép – csakhogy ilyen sincs. Csak a római irodalom szerint volt. A római vezéreknek írásban kellett jelenteniök, a latin jól ismert nyelv, számos irat máig hozzáférhető. Sok római sokat hadakozott a germánokkal, ezért voltak – és vannak. Van germanológia, german mitológia, germanisztika. Éppen csak germánok nincsenek. Hová lettek?

Mert ma van magyarul: német. Hát ez meg mi? Van Deutschland. Ez ma Németország. De hol vannak a germánok? Mert Németországban van egy sor szövetséges köztársaság, többnyire nemzeti alapon. Így van Bajorország, Türingia, Szászország, Sváborország, Poroszország és még van ott egy sor ország. Van Franciaország – szintén a german frank népé. Vannak angolszászok is. De se germán törzs, se germán ország nincs. Bizony, ez is csak egy név – volt.

A Duden szerint a german egy kelta-latin szó. Tehát ők nevezték így őket. Strabón (könyvét írta Kr. után kb. 18-23 között) térképén a kelták fölött volt Germania, könyvében legalább húsz alkalommal említi. Kemény harcosok voltak, – erről a rómaiak eleget panaszkodtak, – de még Kr. után egy-két száz évvel is maguk húzta kétkerekű kocsival jártak – amikor a keltáknak már négykerekű és elől forduló tengelyű kocsijaik voltak. A kínai császár agyagkatonáinak harc-kocsija kerekén 38 küllőt számoltam – ez volt Kr. előtt úgy 200 évvel. A többféle germán államocskának Európa földjén először a Kr. utáni 19. század végén sikerült egységes és tartósan fennálló államot alapítaniuk.

A german szóban felfedezhetjük a „man” szócskát, ami nyelvükben férfi, de általános alanyként „ember” értelemben is használja a mai nyelvük. Marad a ger- szócska, amire, ha alkalmazzuk a nyelvtudomány azon megállapítását, hogy a magánhangzó változhat, akkor rokoníthatjuk a fent elemzett gar- szóval. A magyarban is van ló-lu, ember-embör stb. változat. Ezzel az elemzéssel lehet a german egy olyan kelta szó, ami embercsoportot jelent. Tehát ismét egy népcsoport neve, amelyben nincs egy germán nevű népcsoport, de van számos saját népnévvel rendelkező több embercsoport – amelynek az összefoglaló neve a german.

SZLÁV

Ezzel a népnévvel több baj van – de mindjárt az elején megállapíthatjuk, ami köztudott, hogy nincs ilyen nevű nép. Hívjuk ismét segítségül a történelmet.

Helmold von Bosau a 12. században írt könyvének címe: „Chronica Sclavorum” (A rabszolgák története). Kiadták németül a 19. század elején. Az előszóban írják, hogy a történelmi népneveket nem illik változtatni, de a fordítók annak idején zavarta a népnévben a „c” betű - és elhagyták – miáltal megszülettek a szláv népek. Tehát szláv nép sincs, csak orosz, ukrán, cseh, lengyel

stb. van. A morvák részéről többen tiltakoztak, hogy ők nem szlávok – de ma már kis nép, ki törődik az ilyesmivel?

Még a Kr. utáni 16. századi térképeken és leírásokban létezik Sclavonia – ma Szlovénia. A Balkán közepén létezett egy ország Rascia – lakói nekünk a rácok. A rómaiak telepítettek oda servus-okat – azaz szolgákat. Ez nem rabszolga, csak szolga – a történelemben kiváló katonák. Van egy elképzelésem, de annyi elég, hogy ebből lett a Szerbia. Itt jegyzem meg, hogy a bosnyák is igen kiváló katona, de szintén nem szláv.

A szláv tehát bizonyítottan egy műszó, amivel összefogják egy sor olyan nép nevét, amely népek nyelvét a nyelvészek egymással rokonítják. Ezen az alapon ide sorolják a bolgárokat is, akiknek a népanyaga turáni.

KÖVETKEZTETÉS

A fentiek alapján az a meggyőződés alakult ki bennem, hogy a magyar is egy birodalom és nem egy nép neve. Ma össze-vissza beszélnek, és keverik az ország- a nép- és a nemzet-kifejezést, mintha nem lenne köztük különbség. A fenti egyes részletek bő kifejtése található írásaimban, amit az Acta Historica Hungarica Turiciensia egyes kötetekben szükséges és elégséges módon és formában mind kifejtettem, ezért itt csak összevontan hivatkozom rájuk. Ez nem más, mint a lovasműveltségű népek gyakorlata, amire itt néhány példát felhoztam.

Talán nem árt, történelmi alkotmányuk alapvetését is ismertetnem itt – noha már többször és részletesen ezt is előadtam. „Sacra Corona radix omnium bonitum et iurium” – A Megszentelt Korona minden jog és tulajdon forrása. A korona feje „caput” a király „Caput Sacrae Regni Hungarici Coronae” és vannak a tagjai, a „membra” – ezek az egyes népek – az alkotmányban a nemzetiségek (magyarul), s a kettő együtt a „Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae” a Megszentelt Korona Egész Teste. Vagyis: a magyar nép – ami a „natio Hungarorum”. Ez egy közösség, egy társaság és nem egy vérszerinti, még kevésbé egy egynyelvű közösség. Ez a Megszentelt Korona egész népe. A vérszerinti közösség az a „gens hungarorum”. Ha a közösséget biztosan vérszerintivé is akarták tenni, akkor kötötték a „Vérszerződés”-t. Így áll ez a mi történelmi alkotmányunkban.

Zürich, 1914. Újév napján.